

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt tirsdag den 16. december 2025

Sag 56/2025

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Morten Wosylus Kamp, beskikket)

I tidligere instans er afsagt kendelse af Vestre Landsrets 13. afdeling den 21. januar 2025 (V.L. S-1795-24).

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Jens Peter Christensen, Oliver Talevski og Kristian Korfits Nielsen.

Påstande

T har nedlagt påstand om, at landsrettens kendelse ophæves, og at sagen hjemvises til landsretten til realitetsbehandling af anken.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Sagsfremstilling

Ved Retten i Koldings dom af 9. september 2024 blev T idømt 20 dages ubetinget fængsel for overtrædelse af straffelovens § 235, stk. 1 og 2, idet han via sin mobiltelefon havde delt en video med børnepornografisk materiale (kategori 2) til en ukendt person. Af dommen, som blev fremmet som en tilståelsessag i medfør af retsplejelovens § 831, fremgår bl.a.:

”Sagens oplysninger

Der er afgivet forklaring af tiltalte.

Forklaringen er lydoptaget og gengives ikke i dommen.

Tiltalte har om sine personlige forhold forklaret, at han er arbejdssøgende efter at have været sygemeldt i en periode. Han har tidligere arbejdet som chauffør. Han er sund og rask og vil gerne udføre samfundstjeneste.

Rettens begrundelse og afgørelse

Tiltalte har uden forbehold erkendt sig skyldig. Tilståelsen støttes af de oplysninger, der i øvrigt foreligger. Det er derfor bevist, at tiltalte er skyldig.

Straffen fastsættes til fængsel i 20 dage, jf. straffelovens § 235, stk. 1, og stk. 2.

Retten har lagt vægt på forholdets grovhed, samt på at tiltalte har tilstået forholdet. Der er ikke grundlag for at gøre straffen helt eller delvist betinget, herunder med vilkår om samfundstjeneste, uanset tiltaltes gode personlige forhold.”

Den 17. september 2024 ankede T dommen til landsretten til formildelse. Af ankemeddelelsen fremgår bl.a.:

”Vedhæftede dom ankes hermed med påstand om formildelse.

Der anmodes om, at der afholdes mundtlig forhandling i forbindelse med anken med henblik på, at vedkommende klient kan forklare personligt om sine forhold, ligesom den i sagen omhandlede video ønskes afspillet i retten for med henblik på at sammenholde den med klientens forklaring/tilståelse. Der henvises til retsplejelovens § 930 b.”

Retten i Kolding meddelte ved mail af 26. september 2024 til advokat Morten Wosylus Kamp og anklagemyndigheden, at Ts forklaring om det strafbare forhold ikke kunne gengives i en retsbog. Af mailen fremgår:

”Retten skal beklageligvis meddele, at vi ikke har en lydfil, vi kan skrive efter. Da vi heller ikke har nogle noter fra retsmødet, kan dommeren ikke skrive tiltaltes forklaring, hvorfor retsbog med dette ikke kan fremsendes.”

Til brug for ankesagen anmodede Statsadvokaten i Viborg Kriminalforsorgen om at foretage en personundersøgelse af T, jf. retsplejelovens § 808. Af personundersøgelse af 13. januar 2025 fremgår bl.a.:

”Kriminalforsorgens konklusion:

Det er Kriminalforsorgens vurdering, at T er egnet til at modtage en hel eller delvis betinget dom med vilkår om samfundstjeneste, hvortil det skal anbefales, at der fastsættes vilkår om tilsyn af Kriminalforsorgen i prøvetiden.

Kriminalforsorgens begrundelse:

Kriminalforsorgen har i sin vurdering lagt vægt på, at T (...) har en tilknytning til arbejdsmarkedet og er i arbejde på nuværende tidspunkt. Der ses ikke nogle helbreds-mæssige udfordringer, ligesom der heller ikke er misbrug.

De øvrige sociale forhold vurderes at være gode.

Det er også indgået i vurderingen, at T har udtalt, at han er klar til at samarbejde med Kriminalforsorgen om både samfundstjeneste og tilsyn, såfremt han bliver betinget dømt.”

Ankesagen blev berammet til retsmøde den 21. januar 2025 kl. 09.00 i Vestre Landsret. Af landsrettens indkaldelsesbrev til T fremgår bl.a.:

”Hvis denne indkaldelse er forkyndt med mindst 4 dages varsel, og du udebliver, uden at du har dokumenteret en lovlig grund til at udeblive, vil din anke af byrettens dom som det helt klare udgangspunkt blive afvist.”

Ved retsmødets begyndelse den 21. januar 2025, kl. 09.00 var T ikke mødt. Han havde telefonisk meddelt landsretten, at han var forsinket grundet trafikale problemer, og at han forventede at kunne give møde kl. 09.25.

Landsretten afsagde kl. 09.10 kendelse om at afvise sagen. Af kendelsen fremgår bl.a.:

”Tiltalte var ikke mødt.

Retsformanden bemærkede, at tiltalte telefonisk har meddelt landsretten, at han er forsinket på grund af trafikale forhold, og at han forventer at kunne give møde kl. 09.25.

Forsvareren oplyste, at hans klient ønsker at få sagen behandlet og afgive forklaring.

Anklageren påstod tiltaltes anke afvist og oplyste, at anklagemyndighedens kontraanke frafaldes, hvis tiltaltes anke afvises.

Forsvareren protesterede mod afvisning af sagen. Forsvareren henviste til, at anken kan gennemføres efter retsplejelovens § 921, stk. 2. Forsvareren anførte endvidere, at tiltaltes forklaring ikke er gengivet i retsbogen for byretten, og at der for byretten ikke forelå en personundersøgelse af tiltalte, hvilket er obligatorisk i en sag som denne.

De juridiske dommere afsagde kl. 09.10

Kendelse

Tiltalte er lovligt indkaldt til hovedforhandlingen, men er udeblevet uden at have dokumenteret lovligt forfald. Da landsretten ikke undtagelsesvis finder det nødvendigt at fremme sagen i tiltaltes fravær, afviser landsretten tiltaltes anke, jf. retsplejelovens § 920, stk. 2.”

Retsgrundlag

Retsplejelovens § 920, stk. 2, er sålydende:

”Udebliver tiltalte fra et retsmøde under hovedforhandlingen uden dokumenteret lovligt forfald i et tilfælde, hvor dommen er anket af tiltalte, afviser retten ved kendelse tiltaltes anke, medmindre retten undtagelsesvis finder det nødvendigt at fremme sagen i tiltaltes fravær.”

Bestemmelsen blev indsat ved ændringslov nr. 1169 af 8. juni 2021. Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget fremgår bl.a. (Folketingstidende 2020-21, tillæg A, lovforslag nr. L 212, side 8 og 15-17):

”1. Indledning

1.1. Rettidig og effektiv sagsbehandling er en grundlæggende forudsætning for et retssamfund. Lange sagsbehandlingstider i straffesager har betydning for både forurettede, sigtede og tiltalte, men også for mulighederne for at opklare forbrydelser og for den generelle retsfølelse i samfundet.

Det er i den forbindelse vigtigt, at strafferetsplejen er indrettet hensigtsmæssigt og tidsvarende. En løbende tilpasning af strafferetsplejen bl.a. ud fra aktørernes erfaringer med reglernes anvendelse i praksis skal således medvirke til at sikre, at retsforfølgning sker hurtigt og konsekvent, så tidsrummet fra en forbrydelse begås, til den skyldige afsoner sin straf, forkortes mest muligt, og så ressourcerne hos politi, anklagemyndighed og domstole anvendes effektivt og hensigtsmæssigt.

Lovforslaget indeholder på den baggrund en række forslag til ændringer af retsplejeloven og færdselsloven, der overordnet har til formål at nedbringe sagsbehandlingstiden i straffesager, at sikre respekten for retsvæsenet og aktørernes tid og at sikre en hensigtsmæssig udnyttelse af anklagemyndighedens og domstolenes ressourcer.

...

2.2. Afvisning af anke ved tiltaltes udeblivelse mv.

...

2.2.2. Justitsministeriets overvejelser

2.2.2.1. Retsplejelovens § 920, stk. 2, giver som anført oven for hjemmel til at afvise en anke, der omfatter bevisbedømmelsen, ved tiltaltes udeblivelse uden oplyst lovligt forfald. Tiltaltes anke kan i det hele afvises, hvis tiltalte alene har påstået frifindelse (bevisanke), men § 920, stk. 2, giver ikke hjemmel til at afvise den tiltaltes subsidiære anke til formildelse (udmålingsanke).

Det medfører i praksis, at en række ankesager gennemføres uden den tiltaltes tilstedeværelse, og dermed bruger aktørerne i straffesagen tid på at gennemføre sager, hvor den tiltalte ikke har udvist den grad af interesse for at få behandlet sin sag, der som minimum må kunne forventes. Det er grundlæggende et udtryk for mangel på respekt for retssystemet, når tiltalte ikke dukker op til behandlingen af en sag, som vedkommende selv har anket. Desuden bidrager det til, at ressourcerne hos straffesagskædens aktører ikke anvendes på den mest effektive måde.

Justitsministeriet finder på den baggrund, at retsplejelovens § 920 bør ændres, så der bliver adgang til også at afvise udmålingsanker, herunder ankesager med subsidiær påstand om formildelse, når tiltalte ikke møder op. En sådan ændring vil indebære ressourcebesparelser for såvel anklagemyndigheden som domstolene.

Justitsministeriet finder derudover, at det bør være sådan, at der stilles et helt klart krav til tiltalte, om at vedkommende møder op til sagens behandling, når denne selv har foranstaltet en anke. Justitsministeriet finder på den baggrund, at reglerne bør indrettes sådan, at det bliver det helt klare udgangspunkt, at en anke afvises, hvis tiltalte udebliver uden lovligt forfald – i modsætning til i dag, hvor anken alene kan afvises, hvis retten finder, at sagen ikke med nytte kan behandles, uden at tiltalte er til stede. Det gælder, uanset om der er tale om en bevisanke eller en udmålingsanke.

Justitsministeriet finder i den forbindelse, at retten bør have mulighed for helt undtagelsesvist at beslutte, at sagen fremmes i tiltaltes fravær uanset tiltaltes udeblivelse uden lovligt forfald. En sådan undtagelse skal navnlig sikre, at retten kan fremme en sag i tiltaltes fravær i tilfælde, hvor retten finder, at den indankede afgørelse er åbenbart urigtig, og sagen derfor af retssikkerhedsmæssige grunde bør fremmes og ikke afvises.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at der ikke vil være væsentlige retssikkerhedsmæssige betænkeligheder forbundet med den foreslåede ordning, idet afvisningen af tiltaltes anke i medfør af ordningen alene vil bero på tiltaltes dispositioner, og idet udfaldet heraf blot vil være at stille tiltalte, som hvis pågældende ikke havde taget initiativ til at anke i første omgang.

Det bemærkes i den forbindelse, at tiltalte vil have adgang til at begære ankesagen genoptaget efter reglen i retsplejelovens § 987, stk. 5.

...

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at retsplejelovens § 920, stk. 2, ændres, så retten – i tilfælde hvor tiltalte udebliver uden dokumenteret lovligt forfald, og hvor dommen er anket af tiltalte – ved kendelse afviser tiltaltes anke, medmindre retten undtagelsesvist finder det nødvendigt at fremme sagen i tiltaltes fravær.

Den foreslåede ordning indebærer, at tiltaltes anke fremover som det helt klare udgangspunkt afvises i tilfælde, hvor tiltalte udebliver uden lovligt forfald. Dette vil gælde, uanset om der er tale om en udmålingsanke eller en bevisanke.

Det foreslås endvidere, at retten undtagelsesvist får mulighed for at beslutte, at sagen fremmes i tiltaltes fravær, uanset tiltaltes udeblivelse uden lovligt forfald, hvis retten finder det nødvendigt.

Undtagelsen forudsættes administreret restriktivt og vil navnlig kunne være relevant i tilfælde, hvor landsretten skønner, at byrettens afgørelse er åbenbart urigtig, eksempelvis hvis tiltalte ved den indankede dom er idømt frihedsstraf i en situation, hvor der efter fast praksis alene udmåles bødestraf, og sagen derfor af retssikkerhedsmæssige grunde bør behandles uanset tiltaltes fravær.

Det bemærkes, at det fortsat vil være muligt at gennemføre en ankesag i de tilfælde, hvor anklagemyndigheden har anket eller kontraanket, og anken ikke omfatter beviserne for tiltaltes skyld, selvom tiltalte ikke er fremmødt, jf. reglerne i retsplejelovens § 855 og § 921, stk. 2.”

Af bemærkningerne til den foreslåede § 920, stk. 2, fremgår (Folketingstidende 2020-21, tillæg A, lovforslag nr. L 212, side 66):

”Det følger af retsplejelovens § 920, stk. 2, at hvis tiltalte udebliver uden oplyst lovligt forfald i et tilfælde, hvor dommen er anket af tiltalte, og hvor anken omfatter bevisbedømmelsen, kan retten ved kendelse afvise tiltaltes anke, hvis retten finder, at sagen ikke med nytte kan behandles, uden at tiltalte er til stede.

Det foreslås, at retsplejelovens § 920, stk. 2, ændres, så retten – i tilfælde hvor tiltalte udebliver uden dokumenteret lovligt forfald, og hvor dommen er anket af tiltalte – ved kendelse afviser tiltaltes anke, medmindre retten undtagelsesvist finder det nødvendigt at fremme sagen i tiltaltes fravær.

Den foreslåede ordning indebærer, at retten fremover som det helt klare udgangspunkt ved kendelse afviser tiltaltes anke i tilfælde, hvor tiltalte udebliver uden lovligt forfald. Dette vil gælde, uanset om der er tale om en udmålingsanke eller en bevisanke.

Undtagelsesvist vil retten dog kunne beslutte, at sagen fremmes i tiltaltes fravær, uanset tiltaltes udeblivelse uden lovligt forfald, hvis retten finder det nødvendigt.

Undtagelsen forudsættes administreret restriktivt og vil navnlig kunne være relevant i tilfælde, hvor landsretten skønner, at byrettens afgørelse er åbenbart urigtig, eksempelvis hvis tiltalte ved den indankede dom er idømt frihedsstraf i en situation, hvor der ef-

ter fast praksis alene udmåles bødestraf, og sagen derfor af retssikkerhedsmæssige grunde bør behandles uanset tiltaltes fravær.

Det vil fortsat være muligt at gennemføre en ankesag i de tilfælde, hvor anklagemyndigheden har anket eller kontraanket, og hvor anken ikke vedrører beviserne for tiltaltes skyld, selvom tiltalte ikke er fremmødt, jf. retsplejelovens § 855 og § 921, stk. 2. Omvendt vil det – som i dag – ikke være muligt at fremme en sag i tiltaltes fravær, hvor en anke eller kontraanke fra anklagemyndigheden omfatter beviserne for tiltaltes skyld, jf. herved Østre Landsrets kendelse gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2018, s. 1280 ff. (U. 2018.1280).

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 29, og til pkt. 2.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.”

Ved ændringslov nr. 661 af 11. juni 2024 blev der foretaget en sproglig præcisering af retsplejelovens § 920, stk. 2, således at ”fra et retsmøde under hovedforhandlingen” blev indsat i bestemmelsen. Af bemærkningerne fremgår bl.a. (Folketingstidende 2023-24, tillæg A, lovforslag nr. L 115, side 100-101):

”Bestemmelsen i § 920, stk. 2, vil uændret være obligatorisk i den forstand, at retten af egen drift skal afvise tiltaltes anke, når tiltalte trods lovligt indkaldelse er udeblevet fra et retsmøde under hovedforhandlingen uden dokumenteret lovligt forfald, medmindre det i bestemmelsens forstand undtagelsesvis er nødvendigt at fremme sagen i tiltaltes fravær. Anklagemyndigheden og forsvareren kan fremføre synspunkter om, hvorvidt bestemmelsen finder anvendelse i en given situation, men bestemmelsen skal anvendes af retten af egen drift, når betingelserne er opfyldt, uanset hvordan anklagemyndigheden eller forsvareren stiller sig til sagen.”

Anbringender

T har anført navnlig, at landsretten enten burde have afventet hans kortvarige forsinkelse eller burde have behandlet anken uanset forsinkelsen. Der var tilstrækkelig tid til at behandle ankesagen uanset forsinkelsen, således at retssystemet ikke ville blive belastet yderligere.

Landsretten har ikke haft mulighed for at påse, om byrettens afgørelse var åbenbart urigtig, eller om andre retssikkerhedsmæssige forhold talte for, at sagen skulle realitetsbehandles, jf. retsplejelovens § 920, stk. 2. Tiltaltes forklaring for byretten er central i en ankesag, og der bør derfor ikke kunne ske afvisning af en ankesag i tilfælde, hvor landsretten ikke har kendskab hertil. Dette var netop situationen i hans sag, idet lydoptagelsen fra byrettens behandling af sagen ikke var nedskrevet og ikke kunne genskabes. Der har således reelt ikke været adgang til to-instansbehandling af sagen.

Der var desuden ikke indhentet en personundersøgelse efter retsplejelovens § 808 til brug for byrettens behandling af straffesagen, uagtet at dette ifølge Rigsadvokatmeddelelsen er obligatorisk. Byretten har dermed ikke haft det fornødne grundlag for at vurdere, om han burde være idømt betinget fængsel med vilkår om samfundstjeneste. Af den personundersøgelse, som først forelå i forbindelse med ankesagen, fremgik det netop, at han havde særdeles gode personlige forhold og var egnet til samfundstjeneste. Landsretten har imidlertid ikke haft lejlighed til at forholde sig til personundersøgelsen, idet landsretten afviste ankesagen.

På baggrund af sagens samlede omstændigheder burde landsretten have behandlet ankesagen, herunder efterprøvet indholdet af tilståelsen og hørt om hans personlige forhold med henblik på at afklare, om sagen var afgjort i overensstemmelse med reglerne i retsplejelovens § 831 og i overensstemmelse med retspraksis på området.

Han har på baggrund af forløbet ikke haft adgang til en retfærdig rettergang, jf. artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at betingelserne i retsplejelovens § 920, stk. 2, for at afvise Ts anke var opfyldt.

T udeblev fra hovedforhandlingen den 21. januar 2025 kl. 09.00 uden dokumenteret lovligt forfald. Han havde oplyst landsretten, at han var forsinket på grund af trafikale forhold, og at han forventede at kunne være fremme 25 minutter senere. Efter fast praksis udgør en sådan forsinkelse udeblivelse i relation til retsplejelovens § 920, stk. 2, og trafikale forhold anses ikke som lovligt forfald, jf. UfR 2023.1970 H.

Landsretten skal som udgangspunkt afvise tiltaltes anke, hvis denne udebliver fra hovedforhandlingen uden dokumenteret lovligt forfald, medmindre retten undtagelsesvis finder det nødvendigt at fremme anken i tiltaltes fravær, jf. retsplejelovens § 920, stk. 2.

Det ligger forudsætningsvis i undtagelsen, at landsretten af egen drift skal vurdere, om den konkrete straf er åbenbart i strid med en fast (mildere) retspraksis. Den vurdering kan landsretten kun foretage ved at orientere sig i sagen, inden landsretten træffer afgørelse.

Retspraksis viser, at der ved overtrædelse af straffelovens § 235, stk. 1 og 2, både idømmes ubetinget fængselsstraf og betinget fængselsstraf, herunder med vilkår om samfundstjeneste. Byrettens dom, hvorved T blev idømt 20 dages fængsel, kan derfor ikke anses for at være (åbenbart) i strid med en fast retspraksis om at idømme samfundstjeneste. Der er derfor ikke tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte landsrettens vurdering af, at det ikke undtagelsesvis var nødvendigt at behandle Ts anke. Den omstændighed, at der først forud for landsrettens behandling af sagen blev foretaget en § 808-undersøgelse, kan ikke føre til andet resultat. Der forelå således også ved byrettens behandling af sagen oplysninger om Ts personlige forhold i form af hans egen forklaring.

Den omstændighed, at Ts forklaring om det strafbare forhold ikke fremgik af dommen eller retsbogen, kan heller ikke føre til, at landsretten var afskåret fra at tage stilling til, om hans anke skulle afvises, eller om anken skulle behandles i hans fravær, jf. retsplejelovens § 920, stk. 2.

Landsrettens afvisning af Ts anke er ikke sket i strid med artikel 6 i Menneskerettighedskonventionen.

Højesterets begrundelse og resultat

Ved Retten i Koldings dom af 9. september 2024 blev T idømt 20 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens § 235, stk. 1 og 2, ved at have besiddet og have delt en videosekvens med børnepornografisk materiale (kategori 2) med en ukendt person.

T ankede den 17. september 2024 dommen til landsretten til formildelse. Det fremgår af hans anke, at han under den mundtlige forhandling ønskede at afgive forklaring om sine personlige forhold, ligesom han ønskede videosekvensen afspillet for landsretten.

Statsadvokaten kontraankede den 19. september 2024 byrettens dom til skærpeelse.

Hovedforhandlingen af Ts udmålingsanke blev berammet til den 21. januar 2025 kl. 09.00-11.00.

Retten blev sat kl. 09.00 den nævnte dato, hvor T ikke var mødt. Hans forsvarer, advokat Morten Wosylus Kamp, var mødt og anmodede om, at ankesagen blev fremmet. Landsretten afsagde kl. 09.10 kendelse om, at anken blev afvist.

Sagen angår, om landsretten med rette afviste Ts anke, jf. retsplejelovens § 920, stk. 2.

§ 920, stk. 2, fastsætter, at hvor en dom er anket af tiltalte, og tiltalte udebliver fra et retsmøde under hovedforhandlingen uden dokumenteret lovligt forfald, afviser retten ved kendelse tiltaltes anke, medmindre retten undtagelsesvis finder det nødvendigt at fremme sagen i tiltaltes fravær.

Som nævnt var T ikke mødt på tidspunktet for hovedforhandlingens berammelse den 21. januar 2025 kl. 09.00. Han havde telefonisk oplyst over for landsretten, at han var forsinket på grund af trafikale problemer, og at han forventede at kunne give møde kl. 09.25.

Højesteret tiltræder, at Ts forsinkelse til retsmødet ikke udgør lovligt forfald, og at han således må anses som udeblevet i retsplejelovens forstand. Højesteret bemærker i den forbindelse, at der ikke er grundlag for at kritisere, at landsretten ikke afventede Ts forventede fremmøde kl. 09.25, men traf afgørelse kl. 09.10.

Spørgsmålet er herefter, om det undtagelsesvist var nødvendigt at fremme sagen i Ts fravær.

Af forarbejderne til retsplejelovens § 920, stk. 2, fremgår, at undtagelsen forudsættes administreret restriktivt og navnlig vil være relevant i tilfælde, hvor landsretten skønner, at byrettens afgørelse er åbenbart urigtig, f.eks. hvis tiltalte ved den indankede dom er idømt frihedsstraf i en situation, hvor der efter fast praksis alene udmåles bødestraf, og sagen derfor af retssikkerhedsmæssige grunde bør behandles uanset tiltaltes fravær.

Sagen blev i byretten fremmet som tilståelsessag. I forbindelse med anken oplyste byretten, at Ts forklaring om det strafbare forhold ikke kunne gengives i en retsbog. Byretten havde ikke en lydfil med hans forklaring, som den kunne skrive efter, og dommeren havde heller ikke notater fra retsmødet, som kunne danne grundlag for gengivelse af Ts forklaring.

Til brug for byrettens behandling af sagen var der ikke indhentet en personundersøgelse efter retsplejelovens § 808, men dommen indeholder en kort beskrivelse af Ts personlige forhold, hvoraf fremgår bl.a., at han er sund og rask og gerne vil udføre samfundstjeneste.

Forsvareren protesterede mod sagens afvisning og anmodede om, at udmålingsanken blev fremmet i hans klients fravær. Der var til brug for ankesagen udarbejdet en personundersøgelse efter § 808, og af den fremgår, at T er egnet til at modtage en hel eller delvis betinget dom med vilkår om samfundstjeneste.

På den anførte baggrund finder Højesteret efter en samlet vurdering, at det undtagelsesvis var nødvendigt at fremme sagen i Ts fravær, jf. retsplejelovens § 920, stk. 2.

Højesteret ophæver herefter landsrettens kendelse og hjemviser sagen til realitetsbehandling i landsretten.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse ophæves, og sagen hjemvises til realitetsbehandling i landsretten.

Statskassen skal betale kæreomkostningerne for Højesteret.